

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudců JUDr. Magdaleny Ježkové a JUDr. Jana Rutsche ve věci žalobkyně obchodní společnosti **JiNo s.r.o.**, se sídlem v Pardubicích, Zámecká 17, zastoupené JUDr. Jiřím Všetečkou, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Orlická 163, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Hradec Králové**, Bohuslava Martinů 1672/8a, 501 01 Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. srpna 2005, č.j. 11123/05-0601-21, t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. srpna 2005, č.j. 11123/05-0601-21, a rozhodnutí Celního úřadu Pardubice ze dne 30. května 2005, č.j. 176-17/05/0663-31, se z r u š u j í pro nezákonnost a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku Kč 6.486,- do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jejího právního zástupce JUDr. Jiřího Všetečky, advokáta se sídlem Orlická 163, Hradec Králové.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně do rozhodnutí Celního úřadu Pardubice, který žalobkyni uložil dle § 37 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), pokutu ve výši 9. 500,- Kč za nesplnění povinnosti nepeněžitě povahy.

Žalobkyně v žalobě nejprve uvedla, že Celní úřad Pardubice objevil u daňového subjektu AGAP s. r. o. vybrané výrobky obsahující líh, které zajistil a svěřil

-2-

žalobkyni s tím, že s nimi nesmí nakládat. Následně ale začal celní úřad z neznámých důvodů vést daňové řízení s žalobkyní a vyzval ji ohledně zajištěných výrobků k podání daňového přiznání, čemuž žalobkyně vyhověla. Následovala výzva celního úřadu ze dne 7. 3. 2005, čj. 176-07/05/0663-31, vydaná dle § 31 odst. 9 daňového řádu, ke splnění povinností nepeněžitě povahy. Podle žalobkyně však po ní byly požadovány údaje, které již celnímu úřadu poskytla, a to konkrétně podáním ze dne 3. 3. 2005, k výzvě celního úřadu ze dne 9. 2. 2005, čj. 176-04/05/0663. Z rozhodnutí tak není zřejmé, nesplnění jakých povinností je jí vlastně přičítáno k tíži. Žalovaný dále nenapravit pochybení celního úřadu, který pokutu uložil pouze na základě závěru, že žalobkyně „pravděpodobně“ jí uložené povinnosti nesplnila. Navíc celní úřad prodloužil lhůtu pro splnění povinností do 19. 4. 2005, ale již dne 18. 4. 2005 rozhodl o nesplnění povinností protokolem čj. 176-11/05/0663-31. Předmětná výzva trpěla dle žalobkyně také tou vadou, že odkazovala na § 31 odst. 9 daňového řádu, nikoliv na jeho § 43, přestože jí celní úřad vyzýval k úkonům, které souvisí s dokazováním. Žalobkyně tak uzavřela, že napadené rozhodnutí je zcela bezprávné nejen z toho důvodu, že závěr o nedodržení lhůty je mylný, ale především z toho důvodu, že z hlediska obsahového nelze ukládat pokutu pro absenci tvrzení dle § 31 odst. 9 daňového řádu. Navrhla proto zrušení žalobou napadeného rozhodnutí i jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný nejprve popsal daňové řízení se společností AGAP s.r.o., které ovšem nijak nesouviselo s daňovým řízením vedeným se žalobkyní. Ta se v žalobě účelově snažila tvrdit, že výrobky zajištěné společností AGAP s. r. o., jí měl celní úřad svěřit. Toto tvrzení je ovšem dle žalovaného nepravdivé, protože vybrané výrobky byly zajištěny přímo žalobkyní jako skladovateli většího množství vybraných výrobků. Není také pravdou, že by s ní celní úřad začal vést daňové řízení z neznámých důvodů. Žalovaný odkázal na konkrétní úkony, které celní úřad vůči žalobkyni učinil, včetně sdělení o zahájení daňového řízení ze dne 30. 9. 2004, čj. 4602/04/0663-31. Podstata celé věci podle žalovaného spočívá v tom, že žalobkyně po nabytí areálu lihovaru v [REDAKCE] do svého vlastnictví, nezjistila přesně, co je v jednotlivých skladovacích nádržích uloženo, komu obsah té které nádrže patří a jsou-li vybrané výrobky obsahující líh uloženy v těchto nádržích řádně evidovány a zdaněny. V tomto směru nepředložila žádné důkazy. Celní úřad ji proto výzvou ze dne 7. 3. 2005 čj. 176-07-05/0663-31 vyzval k předložení zcela konkrétních důkazů, které by mohly shora označené okolnosti objasnit. Žalobkyně však uloženou povinnost nesplnila, a to ani ve lhůtě prodloužené o 15 dnů. Dne 18. 4. 2005 proto sepsal celní úřad se žalobkyní protokol o zjištěném nesplnění povinností nepeněžitě povahy a nařídil ústní jednání, ke kterému předvolal jejího statutárního zástupce. Mylný je tak názor o nedodržení lhůty poskytnuté pro splnění povinností. Žalovaný dodal, že výzva daňovému subjektu, aby prokázal ve smyslu § 31 odst. 9 daňového řádu skutečnosti jím tvrzené (tedy v daném případě, že nevlastní ani neskládá ve svém objektu žádné vybrané výrobky) a související s jeho daňovou povinností, není výrazem libovůle správce daně, ten tak pouze plnil svoji zákonnou povinnost. Pokud správce daně zákonem určeným způsobem vyjádří pochybnost o tvrzení daňového subjektu, je daňový subjekt povinen tvrzené skutečnosti prokázat a to ve lhůtě

stanovené správcem daně, což v přezkoumávané věci nesplnil. Proto celní úřad přistoupil k uložení pokuty, jejíž výši žalovaný shledal zcela přiměřenou skutkovému stavu věci. Navrhl tak zamítnutí žaloby.

Při jednání soudu dne 16. 11. 2006 setrvaly obě strany na svých stanoviscích.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a hlavy druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům :

Z obsahu výzvy Celního úřadu Pardubice ze dne 7. 3. 2005 čj. 176-07/05/0663-31 plyne, že mu žalobkyně měla zaslat nájemní smlouvu ze dne 30. 7. 2003 uzavřenou mezi žalobkyní a společností AGAP spol. s r.o. a přílohu této smlouvy, dále veškeré nájemní, pronájemní a obdobné smlouvy uzavřené žalobkyní v období od 1. 1. 2004 do 30. 6. 2004 včetně upravující využívání výrobních a skladovacích zařízení umístěných v areálu lihovin [REDAKCE] jinými osobami, a konečně důkazní prostředky k prokázání tvrzení učiněných žalobkyní v žalobě o vyklizení ze dne 30. 7. 2004 projednávané u Okresního soudu v Pardubicích pod sp. zn. 17 C 208/2004. Z uvedeného je zřejmé, že správce daně požadoval po žalobkyni předložení písemností majících charakter důkazů, jimiž by mohla být prokázána oprávněnost jejích tvrzení, které do té doby v daňovém řízení učinila. Protože žalobkyně předložila pouze některé z požadovaných dokladů, charakterizoval celní úřad její chování jako porušení povinností nepeněžitě povahy dle § 37 daňového řádu, a přistoupil k uložení pokuty. Dle názoru krajského soudu však v rozporu se zákonem.

Ustanovení § 37 odst. 1 umožňuje správci daně opakovaně uložit pokutu až do celkové výše 2.000.000,- Kč tomu, kdo nesplní ve stanovené lhůtě povinnost nepeněžitě povahy vyplývající z tohoto nebo zvláštního daňového zákona nebo uloženou rozhodnutím podle tohoto zákona. Opakovaně lze pokutu uložit, nevedlo-li dosavadní uložení pokuty k nápravě a protiprávní stav trvá. Dle odst. 2 se při ukládání pokut přihlíží zejména k závažnosti, době trvání a následkům protiprávního jednání. Smyslem ustanovení § 37 je tedy postihnout protiprávní jednání nejenom daňových subjektů, ale i třetích osob zúčastněných na daňovém řízení ve smyslu § 7 daňového řádu, a odstranění protiprávního stavu v důsledku toho vzniklého. Ono protiprávní jednání tak představuje správní pořádkový delikt, jehož objektem je ochrana před porušováním povinností vyplývajících z procesních předpisů. Jde tedy o porušení právní povinnosti stanovené daňovým řádem, zvláštním daňovým zákonem nebo uloženou rozhodnutím správce daně podle daňového řádu k zajištění průběhu a účelu řízení (například nedostavení se, nevydání věci pro řízení potřebné, apod.) Účelem postihu je prosadit porušené nebo nesplněné procesněprávní povinnosti. Takového protiprávního jednání se ale žalobkyně v přezkoumávané věci nedopustila.

Dle § 31 odst. 9 daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž

průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Daňový subjekt tak nese důkazní břemeno ohledně toho, co sám tvrdí, tedy je povinen správcem daně prokázat oprávněnost a pravdivost svých tvrzení vznesených v daňovém řízení. Nesplnění této povinnosti má pro daňový subjekt neblahý dopad v následném postupu správce daně v daňovém řízení, případně v jeho výsledku. Například nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, takže není možno stanovit daňovou povinnost dokazováním podle § 31 odst. 1 až 4 daňového řádu, je správce daně oprávněn stanovit daňovou povinnost za použití pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará bez součinnosti s daňovým subjektem. Neunesení důkazního břemene daňovým subjektem tedy není možno považovat za protiprávní jednání, neboť nenaplnuje, s ohledem na shora uvedené, zákonné znaky správního pořádkového deliktu. Daňový subjekt má právo v daňovém řízení vznášet na svoji obhajobu různé skutečnosti a je na něm, zda se mu jejich pravdivost či oprávněnost podaří prokázat. Pokud nikoliv, může mu to přinést naznačené nepříznivé dopady vztahující se k vlastnímu stanovení daňové povinnosti, které zákon předpokládá. Správce daně ale nemůže daňovému subjektu z důvodu, že neunesl důkazní břemeno dle § 31 odst. 9 daňového řádu, uložit pořádkovou pokutu.

Na podporu svých závěrů odkazuje krajský soud na závěr protokolu o zjištěném nesplnění povinnosti nepeněžitě povahy sepsaného celním úřadem dne 18. 4. 2005. Tam posoudil správce daně nepředložení požadovaných dokladů ze strany žalobkyně jako jednání, které neúměrnými průtahy zatěžuje vedené daňové řízení. Taková situace ale není protiprávním stavem předvídaným citovaným ustanovením § 37 odst. 1 daňového řádu. Jestliže žalobkyně nesplnila výzvu správce k předložení důkazních prostředků ve stanovené lhůtě, nedošlo k žádným průtahům v daňovém řízení. To dospělo pouze do situace, kdy bylo na správcem daně rozhodnout se pro svůj další postup, respektive zvážit, zda nebude na místě aplikovat § 31 odst. 5 daňového řádu. Jak je krajskému soudu známo z úřední činnosti (konkrétně ze soudního spisu vedeného pod sp. zn. 30 Ca 7/2006), správce daně nakonec k tomuto způsobu stanovení daně přistoupil.

Krajský soud proto uzavřel, že v přezkoumávané věci neporušila žalobkyně chování, které jí bylo žalovaným vytýkáno, povinnost nepeněžitě povahy ve smyslu § 37 daňového řádu a pokud ji z toho důvodu správce daně uložil pokutu, učinil tak v rozporu s tímto ustanovením. Na základě shora uvedeného proto krajskému soudu nezbylo, než přezkoumávané rozhodnutí dle § 78 odst. 1 pro nezákonnost zrušit, stejně jako rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo (§ 78 odst. 3 s. ř. s.), a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V něm je správní orgán shora vysloveným právním názorem krajského soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně zaplatila soudní poplatek ve výši Kč 2.000,-. Její právní zástupce pak

vyúčtoval svoji odměnu s odkazem na vyhlášku č. 484/2000 Sb. Odměna za zastupování advokátem, případně notářem, se u soudních řízení dle s.ř.s. zahájených po 1.1.2003 ale stanoví podle zásad pro mimosmluvní odměny, tedy podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Uvedené datum je důležité při určování odměny za zastupování se zřetelem k přechodnému ustanovení § 133 s.ř.s., podle něhož se odměna za zastupování advokátem nebo notářem v řízeních zahájených před účinností s.ř.s. stanoví podle dosavadních právních předpisů. Z vyúčtování právního zástupce žalobkyně učiněného při jednání dne 16.11.2006 je zřejmé, že ve věci učinil 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žalobního návrhu, účast při jednání soudu) po Kč 1.000,- (§ 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu v souvislosti s jeho Čl. II), dále má nárok na úhradu 3 režijních paušálů, z toho 2 po Kč 75,- (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu v souvislosti s jeho Čl. II) a jednoho ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), a jako plátce DPH na povýšení náhrady o DPH ve výši 19 % (§ 23a) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii). Proto krajský soud zavázal žalovaného povinností žalobkyni tyto prokázané náklady řízení uhradit k rukám jeho právního zástupce (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.)

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ke Krajskému soudu v Hradci Králové. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 23. listopadu 2006

Předsedkyně senátu :